

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 158/04-34

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 24. novembra 2004 v senáte zloženom z predsedu Eduarda Bárányu a zo sudcov Juraja Babjaka a Ľubomíra Dobríka prerokoval sťažnosť Ing. J. F., V. n. T., zastúpeného advokátom Mgr. M. J., R., ktorou namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 13 Cb 9460/94, a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo Ing. J. F. na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky v konaní vedenom na Krajskom súde v Košiciach pod sp. zn. 13 Cb 9460/94 **p o r u š e n é b o l o .**

2. Ing. J. F. **p r i z n á v a** primerané finančné zadosťučinenie v sume 80 000 Sk (slovom osemdesiattisíc slovenských korún), ktoré je Krajský súd v Košiciach povinný zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

3. Krajský súd v Košiciach je p o v i n n ý nahradiť Ing. J. F. trovy právneho zastúpenia v sume 9 340 Sk (slovom deväťtisícristoštyridsať slovenských korún) na bankový účet právneho zástupcu Mgr. M. J. do pätnástich dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. Sťažnosti Ing. J. F. vo zvyšnej časti n e v y h o v u j e .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 29. marca 2004 doručená sťažnosť Ing. J. F., V. n. T. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom Mgr. M. J., R., ktorou namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) Krajským súdom v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 13 Cb 9460/94.

Ústavný súd uznesením z 12. mája 2004 č. k. III. ÚS 158/04-9 prijal sťažnosť sťažovateľa na ďalšie konanie.

Predseda krajského súdu sa na základe výzvy ústavného súdu, ktorá mu bola doručená 18. októbra 2004, vyjadril, že krajský súd netrvá na verejnom pojednávaní pred ústavným súdom. Právny zástupca sťažovateľa vo vyjadrení doručenom ústavnému súdu 11. júna 2004 oznámil, že tiež netrvá na verejnom pojednávaní pred ústavným súdom.

Z uvedeného dôvodu ústavný súd využil možnosť postupu podľa § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a upustil od ústneho pojednávania, pretože

vzhľadom na charakter posudzovanej veci, v ktorej je rozhodujúci prehľad spisu, nemožno od ústneho pojednávania očakávať ďalšie objasnenie veci.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti uviedol, že 12. mája 1994 podal podanie Okresnému súdu Vranov nad Topľou (ďalej len „okresný súd“) vo veci námietky proti uzneseniu výročnej členskej schôdze Agrostavu, stavebno – obchodného družstva Vranov nad Topľou (ďalej len „odporca“) z 8. apríla 1994. Okresný súd vyslovil v uznesení z 13. júna 1994 sp. zn. 7 Cb 360/94 svoju vecnú nepríslušnosť na konanie v danej veci s tým, že po nadobudnutí právoplatnosti tohto uznesenia bude vec postúpená krajskému súdu.

Okresný súd doručil návrh na začatie konania vecne príslušnému krajskému súdu 17. augusta 1994, kde bol prijatý na konanie pod č. k. 13 Cb 9460/94-84. Sťažovateľ uhradil 14. septembra 1994 súdny poplatok v sume 2 000 Sk. Krajský súd vo veci nekonal až do 29. mája 2003, keď bol vynesенý rozsudok č. k. 13 Cb 9460/94-84, ktorým návrh sťažovateľa zamietol. Sťažovateľ podal v zákonnej lehote odvolanie proti tomuto rozsudku. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) uznesením zo 17. decembra 2003 sp. zn. 2 Obo 254/03 rozsudok krajského súdu zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie.

Sťažovateľ podal 20. januára 1997 sťažnosť na prieťahy v konaní predsedovi krajského súdu. Predseda krajského súdu vo svojej odpovedi z 19. marca 1997 uviedol, že sťažnosť ešte nie je uzavretá, a následne v odpovedi z 30. júna 1997 prisľúbil, že termíny na prejednanie predmetnej veci budú stanovené v priebehu tretieho a štvrtého štvrťroka 1997, k čomu podľa sťažovateľa nedošlo.

Na pojednávaní 29. mája 2003 sa sťažovateľ domáhal rozhodnutia vo veci s poukázaním na rozhodnutie v obdobnej veci rozsudkom najvyššieho súdu zo 14. mája 1998 v konaní sp. zn. 3 Obo 46/98. Krajský súd podľa sťažovateľa pri rozhodovaní na tomto pojednávaní túto skutočnosť nevzal do úvahy.

S prihliadnutím na vzniknuté prieťahy v konaní spôsobené krajským súdom sťažovateľ vo svojom návrhu výroku rozhodnutia (petite) žiadal, aby ústavný súd deklaroval

porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a prikázal krajskému súdu konať v uvedenej veci. Zároveň sťažovateľ žiadal primerané finančné zadosťučinenie v sume 337 332 Sk a náhradu trov právneho zastúpenia.

Ústavný súd výzvou z 1. júna 2004 požiadal predsedu krajského súdu, aby sa v zmysle ustanovenia § 29 ods. 6 zákona o ústavnom súde vyjadril k sťažnosti sťažovateľa. Predseda krajského súdu v odpovedi zo 7. júna 2004 uviedol, že sa k predmetnému konaniu nemôže vyjadriť, pretože posudzovaný spis sa v dôsledku odvolania podaného sťažovateľom nachádza na najvyššom súde, a požiadal o primerané predĺženie lehoty na vyjadrenie.

Ústavný súd v oznámení predsedovi krajského súdu z 23. júna 2004 uviedol, že v zmysle úradného záznamu z 15. júna 2004 bude predmetný spis ústavnému súdu zaslaný z najvyššieho súdu priamo po rozhodnutí o odvolaní a následne ústavný súd vráti spis krajskému súdu a určí lehotu na vyjadrenie.

Predseda obchodného kolégia najvyššieho súdu v liste doručenom ústavnému súdu 10. augusta 2004 uviedol, že v dôsledku rozhodnutia o odvolaní sťažovateľa najvyšším súdom bude predmetný spis vrátený krajskému súdu s upovedomením, že je ho potrebné zaslať ústavnému súdu. Ústavnému súdu bol predmetný spis doručený 29. septembra 2004 a listom z 13. októbra 2004 bol predseda krajského súdu vyzvaný, aby sa ku posudzovanému konaniu vyjadril.

Predseda krajského súdu vo svojom vyjadrení z 9. novembra 2004 uviedol prehľad úkonov, ktoré boli v posudzovanej veci vykonané, a podotkol, že na priet'ahoch sa v čase rozhodovania súdu výrazne podieľala skutočnosť personálnej poddimenzovanosti obchodného úseku a nadmerného počtu vecí pridelených každému sudcovi. Predseda krajského súdu zároveň uviedol, že sťažovateľ sa podieľal na priet'ahoch v konaní nereagovaním na výzvy súdu kvalifikovane a včas, ako aj neúčast'ou na niektorých

pojednávaniach. Túto skutočnosť žiadal zohľadniť pri prípadnom prisúdení primeraného finančného zadosťučinenia.

II.

Ústavný súd na základe sťažnosti sťažovateľa a spisu krajského súdu sp. zn. 13 Cb 9460/94 zistil nasledovný priebeh a stav konania:

Sťažovateľ doručil 12. mája 1994 okresnému súdu návrh na zrušenie uznesenia výročnej členskej schôdze odporcu s prílohami. Na pojednávaní 13. júna 1994 okresný súd uznesením sp. zn. 7 Cb 360/94 vyslovil vecnú nepríslušnosť s tým, že po právoplatnosti uznesenia bude vec postúpená krajskému súdu.

Okresný súd vydal 15. augusta 1994 pokyn na zaslanie spisu krajskému súdu, ktorému bol spis doručený 17. augusta 1994. Krajský súd vyzval prípisom z 5. septembra 1994 sťažovateľa na odstránenie nedostatkov žaloby a preukázanie splnenia poplatkovej povinnosti (č. l. 17 a 18 spisu). Krajskému súdu bolo 16. septembra 1994 doručené odstránenie nedostatkov žaloby zo strany sťažovateľa a fotokópia poštovej poukážky, ktorou preukázal splnenie poplatkovej povinnosti (č. l. 13 až 16 spisu).

Krajský súd vydal 9. novembra 1994 pokyn na zaslanie žaloby odporcovi, aby sa k nej vyjadril v lehote 15 dní, pričom prípis bol vypravený 9. decembra 1994 a doručenie prípisu vykázané 20. decembra 1994. Odpoveď odporcu bola krajskému súdu doručená 10. januára 1995.

Krajský súd nariadil 10. septembra 1997 termín pojednávania na 29. september 1997. Na pojednávaní 29. septembra 1997 vypovedal sťažovateľ a pojednávanie bolo odročené na 9. október 1997 za účelom doplnenia dokazovania. Na pojednávaní 9. októbra 1997 bola vypočutá zástupkyňa odporcu a pojednávanie bolo odročené na neurčito za účelom doplnenia dokazovania – zabezpečenia registrového spisu sp. zn. Dr 141/P z Okresného súdu Prešov.

Krajský súd vydal 9. októbra 1997 pokyn na zapožičanie spisu sp. zn. Dr 141/P. Krajský súd vyzval prípisom z 23. apríla 2002 sťažovateľa na odstránenie väd podania v lehote 3 dní. Odpoveď sťažovateľa bola krajskému súdu doručená 14. mája 2002.

Krajský súd stanovil 2. apríla 2003 termín pojednávania na 24. apríl 2003. Pojednávanie 24. apríla 2003 bolo uznesením odročené na neurčito, pretože sťažovateľ pred začatím pojednávania telefonicky súdu oznámil svoju hospitalizáciu a požiadal o odročenie pojednávania. Krajský súd nariadil 7. mája 2003 termín pojednávania na 29. máj 2003.

Na pojednávaní 29. mája 2003 krajský súd rozsudkom č. k. 13 Cb 9460/94-84 návrh sťažovateľa zamietol. Sťažovateľ doručil krajskému súdu 18. júla 2003 odvolanie proti predmetnému rozsudku a krajský súd ho prípisom z 25. júla 2003 vyzval na úhradu súdneho poplatku za podané odvolanie.

Krajský súd prípisom z 2. septembra 2003 vyzval odporcu, aby sa v lehote 5 dní k odvolaniu sťažovateľa vyjadril a 14. októbra 2003 vydal pokyn na zaslanie posudzovaného spisu najvyššiemu súdu za účelom rozhodnutia o odvolaní. Spis bol najvyššiemu súdu doručený 20. októbra 2003. Najvyšší súd uznesením sp. zn. 2 Obo 254/03 zo 17. decembra 2003 rozsudok krajského súdu zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie. Predmetné uznesenie bolo krajskému súdu doručené 9. februára 2004 a krajský súd vydal 10. februára 2004 pokyn na doručenie uznesenia účastníkom konania.

Krajský súd nariadil 19. marca 2004 termín pojednávania na 5. apríl 2004. Na pojednávaní 5. apríla 2004 krajský súd rozsudkom č. k. 13 Cb 9460/94-100 návrh sťažovateľa zamietol. Sťažovateľ doručil krajskému súdu 27. mája 2004 odvolanie proti predmetnému rozsudku. Krajský súd vydal 28. mája 2004 pokyn na predloženie posudzovaného spisu najvyššiemu súdu za účelom rozhodnutia o odvolaní sťažovateľa. Spis bol najvyššiemu súdu doručený 2. júna 2004.

Najvyšší súd nariadil 29. júna 2004 termín pojednávania na 21. júl 2004. Na pojednávaní 21. júla 2004 najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 2 Obo 112/04 zmenil

rozsudok krajského súdu č. k. 13 Cb 9460/94-100 z 5. apríla 2004 v zmysle ustanovenia § 220 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku. Krajský súd vydal 27. augusta 2004 pokyn na zaslanie predmetného rozsudku najvyššieho súdu účastníkom konania. Uvedeným záznamom spis končí.

III.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľ sa svojou sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva upraveného v čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov.

Účelom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Len prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby neodstráni a nemôže odstrániť. Až právoplatným rozhodnutím, bez ohľadu na to, či vyznie v prospech alebo neprospech účastníka, sa vytvára právna istota. Preto na naplnenie ústavného práva zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy nestačí, aby všeobecný súd iba o veci konal a nerozhodol ju s účinkami právoplatnosti a prípadne vykonateľnosti svojho meritórneho rozhodnutia.

Základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov sa naplní, ako to konštantne ústavný súd vo svojich rozhodnutiach uvádza, až právoplatným rozhodnutím štátneho orgánu, na ktorom sa osoba domáha odstránenia právnej neistoty ohľadom svojich práv (napr. rozhodnutia sp. zn. II. ÚS 26/95, I. ÚS 10/98, I. ÚS 89/99 a ďalšie).

Sťažovateľ požiadal listom doručeným krajskému súdu 7. apríla 2003 o nariadenie termínu pojednávania. Túto skutočnosť možno v okolnostiach posudzovanej veci považovať za prejavenie záujmu o prejednanie veci bez zbytočných prietáhov.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (napr. rozhodnutia sp. zn. II. ÚS 74/97, I. ÚS 70/98, II. ÚS 813/00) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníkov súdneho konania a postup samotného súdu.

Pokiaľ ide o kritérium „právna a faktická zložitosť vecí“, ústavný súd konštatuje, že hoci predmetom sporu je návrh na zrušenie uznesenia výročnej členskej schôdze odporcu, ide o vec, ktorá patrí po skutkovej a právnej stránke do štandardnej rozhodovacej agendy všeobecného súdnictva s rozsiahlou judikatúrou v tejto oblasti. Predseda krajského súdu navyše vo svojom stanovisku neuviedol ako dôvod predĺženia konania právnu alebo faktickú zložitosť prejednávanej veci.

Správanie účastníka konania je druhým kritériom pri rozhodovaní o tom, či v konaní pred súdom došlo k zbytočným prietahom, a tým aj k porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Ústavný súd v tejto súvislosti konštatuje, že sťažovateľ svojím správaním neprispel k prietahom v konaní. Upresnením a doplnením pôvodného návrhu sťažovateľa na výzvy krajského súdu došlo síce k predĺženiu konania, túto skutočnosť však nemožno hodnotiť ako zbytočné prietahy v konaní a ústavný súd neprpisuje tieto okolnosti na ťarchu sťažovateľovi ani krajskému súdu. Sťažovateľ na všetky výzvy krajského súdu reagoval včas a predkladal požadované písomnosti v súdom určených lehotách.

Tretím hodnotiacim kritériom, ktorým ústavný súd zisťoval, či došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, bol postup samotného krajského súdu. Pri skúmaní skutočnosti, či v dôsledku

postupu krajského soudu došlo k porušení uvedeného práva, ústavný soud zjistil, že tomu tak je, a to bez existence zákonné překážky (napr. rozhodnutí II. ÚS 3/00).

Ústavný soud zjistil, že krajský soud byl nečinný od 10. januára 1995 do 10. septembra 1997 (32 mesiacov), od 9. októbra 1997 do 23. apríla 2002 (54,5 mesiacov) a od 14. mája 2002 do 2. apríla 2003 (10,5 mesiacov). V uvedených obdobiach neboli krajským súdom vykonané žiadne úkony.

Predseda krajského soudu sa na výzvu ústavného soudu vyjadril stanoviskom z 9. novembra 2004 doručeným ústavnému súdu 10. novembra 2004. Vo svojom vyjadrení uviedol, že sťažovateľ prispel k prieťahom v konaní tým, že nereagoval na výzvy soudu kvalifikovane a včas, ako aj neúčastou na niektorých pojednávaniach.

Predseda krajského soudu vo svojom vyjadrení ďalej uviedol, že na prieťahoch v konaní sa výrazne podieľala personálna poddimenzovanosť na obchodnom úseku krajského soudu a nadmerný počet vecí pridelených jednému sudcovi.

Ústavný soud už v priebehu predchádzajúcej rozhodovacej činnosti ustálil, že nadmerné množstvo vecí, v ktorých štát musí zabezpečiť súdne konanie, nezbavuje štát zodpovednosti za prieťahy v súdnom konaní (napr. rozhodnutie sp. zn. II. ÚS 40/97). Podľa právneho názoru ústavného soudu vyjadreného v rozhodnutí sp. zn. III. ÚS 14/00 „*Otázky množstva vecí, personálne a organizačné problémy soudu nie sú v zásade ústavne významné pre posúdenie toho, či došlo k zbytočným prieťahom v konaní*“.

Ústavný soud s prihliadnutím aj na ustanovenie § 100 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku postup krajského soudu v predmetnej veci vyhodnotil ako konanie, v ktorom došlo k zbytočným prieťahom zo strany krajského soudu v celkovej dĺžke 97 mesiacov (t. j. obdobia od 10. januára 1995 do 10. septembra 1997, od 9. októbra 1997 do 23. apríla 2002 a od 14. mája 2002 do 2. apríla 2003). Časové úseky, ktorými došlo k predĺženiu konania procesnými úkonmi sťažovateľa ako účastníka konania a jeho telefonicky ospravedlnenou neúčastou z dôvodu práceneschopnosti na pojednávaní 24. apríla 2003, ústavný soud

nepripisuje na ťarchu krajského súdu, a nie sú zahrnuté v obdobiach, ktoré boli posudzované ako zbytočné prietahy v konaní.

Základné právo zaručené podľa čl. 48 ods. 2 ústavy sa realizuje takým konaním všeobecných súdov, ktoré plynule smeruje k odstráneniu právnej neistoty osoby, ktorá sa obrátila na súd v konkrétnej veci (napr. rozhodnutie sp. zn. II. ÚS 40/97).

Na základe týchto dôvodov ústavný súd dospel k názoru, že bolo porušené základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, tak ako mu ho zaručuje čl. 48 ods. 2 ústavy.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak porušenie základných práv a slobôd vzniklo nečinnosťou, môže ústavný súd prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

IV.

Pretože ústavný súd rozhodol o porušení základného práva sťažovateľa, zaoberal sa aj jeho žiadosťou o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde „Ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha“.

V konkrétnych okolnostiach danej veci vidí ústavný súd nemajetkovú ujmu sťažovateľa najmä v pretrvávajúcej neistote spočívajúcej v neprimerane dlhom časovom úseku od podania návrhu. Ústavný súd preto aj s prihliadnutím na nečinnosť krajského súdu

v predmetnej veci považoval za primerané finančné zadost'učinenie sumu 80 000 Sk a vo zvyšnej časti požiadavku s'ťažovateľa, ktorý žiadal primerané finančné zadost'učinenie v sume 337 332 Sk, zamietol.

Pri stanovení výšky primeraného finančného zadost'učinenia vychádzal ústavný súd zo záujmu ochrany ústavnosti a zo zásad spravodlivosti, o ktoré sa opiera Európsky súd pre ľudské práva, keď priznáva spravodlivé zadost'učinenie podľa čl. 41 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

V súlade s ustanovením § 36 ods. 1 zákona o ústavnom súde trovy konania pred ústavným súdom uhrádza účastník zo svojho. Na základe ustanovenia § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde, ktorý zakotvuje výnimku z tejto zásady, ústavný súd priznal s'ťažovateľovi náhradu trov právneho zastúpenia, pretože ústavný súd rozhodol, že základné právo s'ťažovateľa bolo porušené, a teda mal vo veci úspech.

Pri výške náhrady trov právneho zastúpenia ústavný súd vychádzal z ustanovenia § 13 ods. 8 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 163/2002 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhláška č. 163/2002 Z. z.“), ktoré upravuje výšku odmeny za zastupovanie pred ústavným súdom, ak predmet sporu nie je oceníteľný peniazmi, odmena za jeden úkon je jedna tretina výpočtového základu. Predmetom konania pred ústavným súdom je ochrana základných práv a slobôd, ktorá nie je oceníteľná peniazmi.

Podľa § 1 ods. 3 vyhlášky č. 163/2002 Z. z. výpočtovým základom na účely tejto vyhlášky je priemerná mesačná mzda zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za prvý polrok predchádzajúceho kalendárneho roka.

Vzhľadom na skutočnosť, že dva úkony právnej služby boli zrealizované v roku 2004, ústavný súd vychádzal pri týchto úkonoch z oznámenia Štatistického úradu Slovenskej republiky, podľa ktorého za prvý polrok 2003 bola priemerná mesačná mzda zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky 13 602 Sk.

Podľa takto určených kritérií je výška odmeny za dva úkony právnej pomoci - prevzatie a príprava vecí a podanie vo veci samej 4 534 Sk za každý úkon v zmysle ustanovenia § 16 ods. 1 vyhlášky č. 163/2002 Z. z., t. j. spolu 9 068 Sk. Ústavný súd rozhodol aj o priznaní náhrady výdavkov na miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné vo výške jednej stotiny výpočtového základu podľa § 19 ods. 3 vyhlášky č. 163/2002 Z. z., t. j. dvakrát 136 Sk, teda spolu 272 Sk.

Podľa takto určených kritérií je správny výpočet trov v sume 9 340 Sk, ktorú ústavný súd zaviazal uhradiť právnemu zástupcovi sťažovateľa krajský súd.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. novembra 2004